

РЕШЕНИЕ

№ 8425

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 10.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **10167** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 11 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на П. Я. /Р. Л./, гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], ЛНЧ [ЕГН], карта за пребиваване на член семейство на гражданин на съюза №[ЕИК], чрез адв. Й., със съдебен адрес [населено място], [улица], срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-21226/30.08.2024 г. на директора на дирекция "Миграция"-МВР, издаден на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 23 от ЗЧРБ.

В жалбата са изложени доводи, че така оспореният отказ е незаконосъобразен, поради съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Твърди се немотивираност на оспореният отказ, тъй като административният орган е възпроизвел единствено текста на чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 23 от ЗЧРБ. Сочи, че в издадения акт липсва обсъждане на релевантни факти, включително, че жалбоподателят има сключен граждански брак на 07.06.2012 г. с българска гражданка, двамата подготвят документи за осиновяване на неговото дете. Излага твърдения за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ, тъй като акта има за последица принудително разделяне на съпрузи. Изтъква, че вече му е било предоставяно право на продължително пребиваване в Република България, със срок до 30.07.2024 г. От съда се иска отмяна на оспорения административен акт по изложените в жалбата съображения. Ангажира писмени и гласни доказателства.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез адв. Й., поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорения отказ. Претендират се сторените по делото разноски за адвокатски хонорар, съгласно списък (л. 62). На 17.02.2025 г. адвокатът - пълномощник представя писмени бележки.

Ответникът - Директорът на дирекция "Миграция"-МВР не се явява и не изпраща представител. С представена на 10.02.2025 г. писмена защита, юрисконсулт - пълномощникът оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Не е спорно между страните, че П. Я. /Р. J./, гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], ЛНЧ [ЕГН], има статут на продължително пребиваващ в Република България, на основание чл. 24м от ЗЧРБ. Издадена му е карта за пребиваване на член семейство на гражданин на съюза с №[ЕИК], със срок на валидност до 30.07.2024г. и адрес на пребиваване: [населено място], [улица], № 4, ет. 1.

На 30.05.2024г. жалбоподателят е подал Заявление, с рег. № 122/30.05.2024г. за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, на основание чл. 25г от ЗЧРБ. Заявлението е подадено лично, при спазване на изискванията на чл. 34, ал.1, ал.3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/.

Към заявлението от чужденеца са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал.1 ППЗЧРБ: копие на паспорт и карта за пребиваване; дубликат на удостоверение за граждански брак; Нотариално заверена декларация от Г. Л. П., че дава съгласието си П. Я. да пребивава в собствения ѝ имот, находящ се в [населено място], [улица], № 4, ет. 1.; заверено копие на договор за наем, сключен на 01.10.2023г. между Г. Л. П. и С. Ц. Я., за срок от две години; декларация за финансова издръжка от съпругата му С. Ц. Я. с ЕГН: [ЕГН]; банково извлечение от личната сметка на неговата съпруга, находяща се в Ю. България АД; копие на трудов договор № 005/07.05.2024г., сключен между Сивия Я. и „Рубин Комерс 2023“ ЕООД; Справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда по отношение на „Рубин Комерс 2023“ ЕООД.

В хода на административната процедура, с писмо рег. № ВР-976/10.06.2024 г. по описа на ТД „НС“ – В. при ДАНС е представено становище, съгласно което, специализираният орган не разполага с данни, даващи основание, че П. Я. представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възражава същият да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България. В становището са изложени и допълнителни данни: Я. е притежавал карта за пребиваване на член на семейството на гражданин на Европейския съюз, издадена в Б.. Документът е издаден на 11.02.2019г. и е валиден до 11.02.2024г. В България му е издадена карта на продължително пребиваващ в РБ на 16.08.2019г., със срок на

валидност 30.07.2024г. През 2021 г. П. Я. е задържан в рамките на проведено СПО от служители на РУП-В., във връзка с издадена през месец юли в Германия Е. /Европейска заповед за арест/ за престъпления против собствеността. Лицето е обявено за международно издирване в ШИС с цел арест и екстрадиция. От специализирания орган е извършен анализ на представените от сръбския гражданин документи, като е обоснован извод, че същите будят съмнение, относно тяхната достоверност. Посочено е, че от приложените документи не е видно по какъв начин С. Я. ще осигури издръжка на съпруга си и на жената, предоставила им имота срещу издръжка и гледане, за което е подала нотариално заверена декларация. Посочено е, че съмненията относно истинността на документите са в следните насоки: извършвана ли е проверка на заявения адрес на [улица] контекста на това, че предишния адрес на пребиваване на в [населено място], [улица] най-вероятно е бил фиктивен; воден ли е разговор със собственика на имота, предоставен на семейство Я. за регистрация и ползване срещу задължение за издръжка и гледане; с какви средства С. Я. ще издържа съпруга си П. Я. и Г. П., предоставила им имота си срещу задължение за издръжка и гледане; извършена ли е проверка на фирма „Р. комерс” 2023 ЕООД, ЕИК[ЕИК], предвид датата на сключване на договора - 07.05.2024г. и факта, че С. Я. е единствен служител във фирмата.

Съставена е Докладна записка с рег. № 369р-12134/14.06.2023 г. на служител на група „Миграция“, адресирана до началник на група "Миграция" при ОДМВР – В.. От съдържанието на същата се установява, че на 07.06.2024г. е извършена проверка по отношение местопребиваването на чужденеца. П. Я. е установен на декларирания адрес и в тази връзка е обоснован извод, че няма данни за фиктивност на адреса. Обърнато е внимание, че трудовия договор на С. Я. е сключен на 07.05.2024г. - непосредствено преди П. Я. да подаде документи за постоянно пребиваване. На следващо място е посочено, че трудово възнаграждение в размер на 1000 лв. на месец на съпругата му е крайно недостатъчно за издръжката на двама възрастни. Допълнително, в приложеното копие на договор за наем е записано, че имота се отдава с условие за издръжка и гледане, което означава, че с трудовото възнаграждение от 1000 лева, Сивия Я. трябва да издържа себе си, съпруга си и собственика на имота. В докладната записка е отразено още, че по време на посещенията си в служба „Миграция“ П. Я. е споделил, че са им необходими финансови средства, с които той и С. не разполагат, за да представят документ за тях по преписката, с цел да удовлетворят изискванията на закона, като във връзка с това е и приложеното банково извлечение, от което е видно, че в банковата си сметка С. Я. има наличност от 2002 лева. В докладната записка е посочено още, че през 2021г. П. Я. е издирван, установен и задържан във връзка с извършено престъпление против собствеността на територията на Германия. По време на издирването му той не е пребивавал на адреса, на който е бил регистриран, а е установен и задържан в място за подслон, предоставящо самостоятелни стаи за настаняване, след което е екстрадиран до Германия.

На 17.06.2024 г. от началника на група „Миграция“ при ОДМВР – В. е изготвено Становище рег. № 369р-12230/17.06.2024г., в което изцяло са възприети мотивите от цитираната докладна записка. Направен е извод, че на П. Я. следва да бъде отказано постоянно пребиваване в Република България.

Предвид установеното е издаден оспореният Отказ рег. № 5364р-21226/30.08.2024 г. на директора на дирекция "Миграция"-МВР г., с който на основание чл. 26, ал. 1, вр.

чл. 10, ал. 1, т.9 и т.23 от ЗЧРБ по отношение на П. Я., гражданин на С., е отказано право на предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.

По делото са приети приложените към жалбата писмените доказателства, както и представената от ответника административната преписка в цялост, включваща писмени доказателства от извършена справка за чужденец – АИС „ЕРЧ“ от 31.05.2024 г., както и справка за пътуване на лице – чужденец от 31.05.2024 г. (л. 41-42).

По делото са разпитани двама свидетели, чиито показания съдът цени в съвкупност с останалия доказателствен материал.

Свидетелката В. Ц. Б. дава показания, че е сестра на съпругата на П. Я.. Заявява, че двамата съпрузи и техният син живеят заедно в [населено място], на адрес [улица]. Имат граждански брак от 2012 г. и двамата полагат грижи за детето, което е в 6 клас. Посочва, че жалбоподателят работи в строителството. Семейството живее в жилище, за което не плащат наем, тъй като е с уговорка да го поддържат.

Свидетелката С. Я. заявява, че е съпруга на жалбоподателя от 13 години. Живеят заедно в [населено място], [улица], № 4. Съпругът ѝ има дете от друга жена, което е признал. Детето обаче от самото му раждане е отгледано от свидетелката. Същата посочва, че двамата полагат грижи за детето. Преди една година е открила биологичната му майка, от която е получила декларация за осиновяване. Свидетелката работи във [населено място], като продавач – консултант. Посочва, че съпругът ѝ има имот в С. и го дава под наем. През три месеца тя ходи да взима наема, тъй като той не може да излезе от България в момента и не може да влезе обратно защото няма да го допуснат. Заявява, че живеят в имота на позната, която им го е предоставила да стопанисват, тъй като тя живее в П.. За ползването на имота не плащат наем, но разходите за ток, вода, както и поддържането на двор, поемат те.

Пред съда жалбоподателят лично заявява, че със съпругата му вече 20 години са заедно. Бил е на 22 години, когато са се запознали. Сключили са брак през 2012 г. Запознали се в Б.. Не знае защо органите мислят, че бракът му е фиктивен. Посочва, че освен във В. преди това са пребивавали в Б., където са се запознали. Заявява, че от 20 години са заедно и са минали добро и лошо. Синът му е на 13 години и ходи на училище.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Оспореният по делото отказ е издаден от компетентен орган, директора на дирекция „Миграция“-МВР, при спазване на изискванията от формална страна за писмена форма и съдържание, но без да е изпълнено изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Видно от процесния отказ, същият е издаден на основание чл. 26, ал.1 от ЗЧРБ, като е прието че са налице предпоставките, визирани в чл. 10, ал.1, т.9 и т.23 от ЗЧРБ – няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане; предоставен документ с невярно съдържание и деклариран невярни данни.

По делото не е спорно, че административният орган е възпроизвел изцяло в издадения отказ мотивите и приетите правни основания съдържащи се в отрицателното становище рег. № 369р-12230 от 17.06.2024г. от ИФ Директор на ТДНС – В. при ДАНС. От приетите по делото доказателства се установява, че административният орган е приел изложеното в отрицателното становище безкритично, без да даде възможност на оспорващия да изрази по него становище. Няма данни, че на жалбоподателя преди издаването на акта е съобщено въз основа на какви мотиви ще

бъде издаден отказ по заявлението му, за да може да представи становище, допълнителни доказателства и изясни относимите обстоятелства.

В конкретния случай е безспорно, че жалбоподателят е сръбски гражданин, който притежава статут на продължително пребиваване, придобит на основание чл. 24м от ЗЧРБ, със срок на валидност 30.07.2024г. Статутът не е прекратен или отнет преди изтичането му. В случая административният орган не е съобразил, че е поискано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, на основание чл. 25г от ЗЧРБ. Разпоредбата гласи, че: „член на семейството на български гражданин, на когото е разрешено продължително пребиваване по реда на чл. 24м, има право на постоянно пребиваване, ако законно е пребивавал непрекъснато за срок 5 години в Република България заедно с българския гражданин или ако законно е пребивавал непрекъснато за срок 5 години в Република България в случаите по чл. 24, ал. 9, 10 и 11“. Когато за чужденеца се установи, че не отговаря на условията по чл. 25г от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване, на основание чл. 26, ал.2 от ЗЧРБ, а не както е прието в процесния акт – чл. 26, ал.1 ЗЧРБ. Допуснато е нарушение на изискванията за съдържание на акта по чл. 59, ал.1, т.4 АПК, като от друга страна непосочването на точното правно основание за издаването на отказа, съответно на фактическите основания е въпрос и на материалната законосъобразност на акта.

В производството пред административния орган е останал неизяснен въпросът, че жалбоподателя е съпруг на българска гражданка и баща на малолетно дете, което отглеждат заедно. Пряко приложимата и с приоритет на основание чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България разпоредба на чл.8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, относно правото на зачитане на личния и семейния живот гласи: 1. Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция; 2. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В решение на Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) С. в решението си по делото Ал-Н. срещу България (жалба № 50963) Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или остане в една конкретна държава, но преместването на едно лице от страната, в която живеят членовете на неговото семейство, може да представлява намеса в правото на зачитане на неговия семеен живот, така както е гарантирано от чл.8, т.1 от Конвенцията. От събраните по делото писмените и гласни доказателства категорично се установява, че жалбоподателят има брак с българска гражданка от 2012 г. За същия, съпругата и детето му е имало наличие на „семеен живот“ по смисъла на горната разпоредба, към датата на издаване на оспорения отказ, като семейството е установено в Република България. Не са представени доказателства съпрузите да са разделени, напротив, от свидетелските показания се установява, че живеят заедно на декларирания адрес в [населено място] и отглеждат заедно детето на жалбоподателя. Това обстоятелство се установява и от данните обективирани в докладната записка

от 14.06.2024 г., а именно, че по на 07.06.2024г. П. Я. е установен на адреса, което води до извод, че няма данни за фиктивност на декларирания адрес и съвместното съжителство на съпрузите. По делото липсват данни, в хода на административното производство да е бил проведен разговор със собственика на имота, като в писмото от ТД НС – В. на лист 46 са направени само предположения, които се явяват произволни и необосновани, с оглед на събраните доказателства. Така например изводът, че трудовият договор на С. Я. с фирма „Рубен комерс 2023“ ЕООД е единственият регистриран от този работодател в НАП е необоснован, тъй като справка на лист 24 в базата данни за трудовите договори и уведомления е направена по ЕГН на лицето С. Ц. Я. (за Идентификатор/ вид на идентификатора са попълнени данните на работника), а не по ЕИК на работодателя, поради това справка не съдържа информация за всички сключени трудови договори от този работодател. От Справка на лист 40 също не може да се стигне до извод, че С. Я. е единствен работник във фирмата, тъй като тя касае уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ подадено конкретно с вх. № 06388243008614/09.05.2014г. относно точно това лице, но не и други уведомления. Произволни са също разсъжденията в писмото по отношение недостатъчното възнаграждение по трудовия договор за издръжка на семейството - 1000лв на месец, без да е извършена проверка на жизнения стандарт, при който обичайно живеят, както и този на останалите жители в населеното място, в сравнение и с минималната работна заплата за страната. Изтъкнатото в оспорения отказ, във връзка със издадената Е. и задържането на Я. през 2021г., когато е бил екстрадиран в Германия във връзка с разследване за престъпление против собствеността няма отношение нито към посочените от административния орган правни основания за отказа – чл. 10, ал.1 т. 9 и т.23, нито с тези по които е подадено заявлението - чл.26, ал.2 вр. с 25г от ЗЧРБ и е следвало да се произнесе, поради което неправилно Директора на Дирекция „миграция“ се е позовал главно на тях в своите мотиви.

Всичко изложено сочи на извод за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила - на принципа за служебното начало по чл. 9 АПК и на задължението на органа по чл. 35 АПК - да издаде акта след като изясни служебно всички относими факти и обстоятелства, от значение за претендираното право. Обжалваната заповед е незаконосъобразна и следва да се отмени на основание чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК, а преписката да се изпрати на компетентния административен орган за ново разглеждане при спазване на задължителните указания на съда по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти, приложими към посоченото от заявителя основание за предоставяне право на постоянно пребиваване. Органът на основание задължението си по чл. 9, ал.4 АПК, следва да съдейства на П. Я. за справедливо разрешаване на неговия въпрос, като установи всички обстоятелствата, относно наличието или отсъствието на основание за предоставяне на постоянно пребиваване, като ако е необходимо да извърши и съответни проверки и да изиска допълнително уточнения и доказателства във връзка със заявеното искане. При постановяването на акта административният орган следва да посочи

конкретни фактически основания, които да подведе под относима правна норма, като посочи точно и ясно фактите и обстоятелствата относно наличието или отсъствието на основание за издаване на разрешение.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК и с оглед своевременно направеното от жалбоподателя искане за присъждане на деловодни разноски, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 1 000 (хиляда) лева, представляваща заплатен в брой адвокатски хонорар, съгласно договор за правна защита и съдействие. Направеното възражение за прекомерност на възнаграждението на адвоката е неоснователно, тъй като в чл. 8, ал. 3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1 000 лева.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на П. Я. /Р. J./, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-21226/30.08.2024 г. на Директора на Дирекция "Миграция"-МВР, издаден на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 23 от ЗЧРБ.

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на Дирекция „Миграция“ към Министерство на вътрешните работи за ново произнасяне по заявление с рег. № 122/30.05.2024 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България на П. Я. /Р. J./, гражданин на С., като се съобразят мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на П. Я. /Р. J./, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], сумата от 1 000 (хиляда) лева, представляваща заплатен адвокатски хонорар.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок.

Съдия: